

Chương 1

Những buổi trưa ở thôn quê bao giờ cũng yên tĩnh kỳ lạ.

Trên chiếc võng gai bắc giữa gốc khế và gốc ổi sau vườn, Tiểu Long và Quý ròm đang thiêm thiếp ngủ, sách úp trên mặt. Hai đứa nằm ngược đầu, gác chân lên nhau mà chẳng hề thấy vướng víu, khó chịu. Những làn gió mát thoang thoảng thổi qua, mơn man trên cổ trên mặt cộng với tiếng chim lích chích bên tai khiến hai đứa nằm đọc sách mà mắt cứ díp lại.

Quý ròm nói:

- Gió mát quá mà!

Tiểu Long nhanh nhẩu đáp:

- Ừ, mát ghê!

Thấy bạn hưởng ứng, Quý ròm lại “phát biểu cảm tưởng”:

- Buồn ngủ quá mà!

Tiểu Long lại hòa theo:

- Ừ, buồn ngủ ghê!

Thế là không ai bảo ai, hai đứa vội vã úp sách lên mặt và nằm im không động cựa, làm như thể thi nhau xem đứa nào ngủ trước.

Thực ra thì chẳng ai biết đứa nào ngủ trước đứa nào, kể cả tác giả truyện này. Lúc này hai đứa đều giấu mặt dưới trang sách nên không thể biết được đứa nào đã nhắm nghiền mắt, đứa nào còn đang lim dim.

Nhưng sau đó năm phút thì tác giả có thể quả quyết là hai đứa đã ngủ, dù dưới những trang sách kia có vọng lên những tiếng khò khò hay không.

Lúc ở nhà, Quý ròm bao giờ cũng chợp mắt vào buổi trưa. Trừ bà, còn tất cả mọi người khi ăn cơm xong đều lên giường nằm. Mẹ bảo “Cần nghỉ ngơi vào buổi trưa!”. Ba cũng bảo “Chợp mắt một tí, buổi chiều đầu óc sẽ tỉnh táo hơn!”. Cả ba lần mẹ đều bảo nên trưa nào anh Vũ, Quý ròm và nhỏ Diệp cũng phải leo lên giường “chợp mắt một tí”.

Thoạt đầu, Quý ròm rất ghét cái “quy chế ngủ trưa” này. Buổi trưa, nó thích ra đường chạy nhẩy, tót qua nhà Tiểu Long chơi hoặc sục sạo các loại chai lọ dùng để “thí nghiệm khoa học” ở trong phòng mình hơn. Nằm trên giường, nó cảm giác như bị trói, tay chân ngứa ngáy còn mắt thì mở thao láo. Nhưng đó là nói những ngày đầu. Về sau, quen dần, hễ ngả lưng xuống nệm là nó thiếp đi ngay tấp lự. Bây giờ, buổi trưa mà không “chợp mắt một tí”, Quý ròm cảm thấy uể oải, lừ đừ làm sao ấy!

Vậy mà từ ngày về chơi nhà chú Năm Chiều đến giờ, chẳng có trưa nào Quý ròm được ngủ nghê như ý muốn. Thành Tắc Kè Bông hết quấy tới phá, mọi thói quen của Quý ròm cứ đảo tung cả lên.

Cho mãi đến cách đây hai ngày, khi Tiểu Long quyết định trở tài để cứu Tắc Kè Bông thoát khỏi tay bọn Đế Lửa, Quý ròm mới được yên thân và bây giờ mới có thể ung dung đong đưa trên võng nằm đọc sách và tranh thủ “chợp mắt một tí” để cho “buổi chiều đầu óc tỉnh táo hơn”!

Tiểu Long không có thói quen ngủ trưa như Quý ròm. Nhưng sau những ngày căng thẳng

lo đối phó với những trò khiêu khích của Tắc Kè Bông, nó như người bị vắt kiệt sức. Nãy giờ, nằm lác lư trên võng một hồi, người nó cứ chập chà chập chờn, mắt nhìn vào sách mà chẳng đọc được chữ nào. Vì vậy, Quý ròm vừa gợi ý “Buồn ngủ quá mà”, nó liền lật đật đồng ý và vội vã buông sách xuống.

Nhưng số của Tiểu Long và Quý ròm là số xui. Tắc Kè Bông thôi quấy phá. Nhưng vai trò của nó thành Lượm tích cực nhẩy vào thay thế ngay.

Lượm đi ra chuồng bò, thấy Tiểu Long và Quý ròm nằm trên võng, nó không cần biết hai ông anh ngủ hay thức, cứ ngoác miệng kêu toáng:

- Anh Quý! Anh Tiểu Long! Đi chơi không?

Giữa buổi trưa yên tĩnh, tiếng gọi giật giọng của Lượm chẳng khác gì tiếng sấm.

Dưới cuốn sách, giọng Quý ròm làu bàu:

- Cái thằng ngốc tử kia, mà làm trò gì mà hò hét om sòm thế hả?

Tiểu Long kéo cuốn sách ngang mặt, hé mắt ra dòm:

- Trưa nắng thế này mà đi đâu?

Lượm chớp mắt gạ:

- Thì đi xuống đồi Cát Cỏ chơi như bữa trước ấy!

Lời rủ rê lảng nhãng của Lượm làm Quý ròm bực mình. Nó ngóc đầu lên, “sửa gậy” thẳng nhóc:

- Mà mày thừa biết hôm trước tụi tao đi là đi trốn thằng Tác Kè Bông chứ đâu phải đi chơi!

- Thì hôm nay mình đi chơi!

Lượm vẫn dai dẳng, hình như nó muốn chứng minh nó tuổi con... đĩa. Vừa nói nó vừa vung con roi tre vụt bâng quơ vào gốc khế.

Tiểu Long không muốn làm phật lòng ông em. Dù sao nó cũng chỉ còn ở chơi với thằng Lượm hai bữa nữa thôi. Ngày mốt là chủ nhật, dù ba nó có kịp đáp xe đò ra tới hay không, nó và Quý ròm cũng phải khăn gói về thành phố để sáng thứ hai đi học.

- Ừ, đi thì đi! - Tiểu Long ngồi dậy.

- Bộ mày tính đi theo nó thật hả? - Quý ròm trở mắt nhìn bạn.

Tiểu Long gãi tai:

- Thì thật chứ sao?

Quý ròm liếm môi:

- Bộ mày không sợ tụi Xóm Dưới xúm lại trả thù sao?

- Không có chuyện đó đâu! - Lượm vọt miệng.

Quý ròm nheo mắt ngó Lượm:

- Sao mày biết?

- Sao lại không biết! - Lượm nhướn nhướn cặp lông mày - Em nghe chính miệng thằng Đế Lửa ra lệnh cho tụi đàn em không được gây sự với anh Tiểu Long! Nó khen anh Tiểu Long là người hiệp nghĩa! Nó bảo ảnh là Đơn Hùng Tín!

Tiểu Long gãi đầu:

- Đơn Hùng Tín là ai? Trước giờ tao chỉ nghe “cao đơn hoàn tán”!

Vừa nói Tiểu Long vừa liếc Quý ròm nhưng thằng này cũng đang ngẩn tò te trước cái tên lạ hoắc đó.

- Em cũng chả biết Đơn Hùng Tín là ai! - Lượm khụt khịt mũi - Hình như cha này ở đâu bên Tàu! Thằng Đế Lửa là chúa mê truyện Tàu mà!